

Arrest

nr. 98 256 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A-S. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Nuradilovo, republiek Dagestan.

Uw problemen begonnen in januari 2009, 's ochtends, toen gemaskerde personen jullie huis binnenvielen. U hoorde lawaai en trof uw vader aan op de vloer. U en uw zus werden naar een andere kamer gebracht door uw moeder A.N. (O.V. 63.992.36). Toen deze personen vertrokken waren, werd u naar uw oom gebracht waar u en uw zus verbleven tot jullie vertrek naar België.

U weet niet wie deze gemaskerde personen waren. Aldus uw verklaringen zijn ze vermoedelijk afkomstig uit Grozny en zijn ze vermoedelijk medewerkers van president Kadyrov. Deze personen

wilden de plannen van een overheidsgebouw via uw vader bekomen. Uw vader was ploegbaas in de bouwsector in Grozny. U en uw familieleden worden officieel opgespoord.
U vertrok vanuit Dagestan in januari 2009 en reisde met de trein tot Polen via Moskou en Brest.
U reisde met uw intern Russisch paspoort en internationaal paspoort.
U werd vergezeld door uw oom tot Brest. In Brest werd u opgewacht door uw neef.
U kwam in Polen aan in Januari 2009 en diende een asielaanvraag in bij de Poolse asielinstanties. Uw internationaal paspoort werd er ingehouden. U verbleef er bij uw neef totdat uw moeder u twee à drie weken later vervoegde.
In februari 2009 vetrokken jullie samen naar België.
De oom die u hielp vluchten werd later geslagen omdat hij uw familie hulp had geboden. U kwam dit te weten via uw moeder nadat zij terugkeerde naar Dagestan in 2010. U weet niet met wie uw oom problemen kreeg.
Sinds uw vlucht uit Dagestan hebt u uw vader niet meer gezien. Uw moeder is in contact met uw oom en kwam op deze manier te weten dat uw vader niet meer in Rusland woont en het goed stelt.
Uw moeder diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 5 maart 2009, op 28 juni 2010 en op 19 juli 2012.
Ten tijde van de eerste twee asielaanvragen van uw moeder was u als minderjarige onderhevig aan haar asielaanvraag.
Op 19 juli 2012, nadat u meerderjarig werd, diende u een individuele asielaanvraag in.
Uw partner U.A. (O.V. 56.500.98) kwam naar België in augustus 2004.
Hij ontvluchtte Dagestan naar aanleiding van de vervolgingsproblemen die hij kende omwille van zijn broer die bij het verzet actief was.
Uw partner werd op basis van deze problemen erkend als vluchteling (beslissing CGVS van 06.04.2005).
Op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u de volgende documenten neer; een fax van de geboorteakte van uw zoon M.A. (O.V. 7.545.536), een fax van een uittreksel uit het geboorteregister voor uw zoon en een fax gericht aan het gemeentebestuur van Perulwez betreffende een inzameling voor uw zoon.
Deze documenten werden niet neergelegd ten tijde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal.
Deze documenten werden niet voorgelegd op het Commissariaat-generaal.
Op 12 september 2012 ontving het Commissariaat-generaal een kopie van uw intern Russisch paspoort, met name, de bladzijde met uw persoonsgegevens, bladzijde 4-5 en bladzijde 18-19.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een individuele beoordeling van de vrees noodzakelijk is, en aangezien u uw partner U.A. (O.V. 56.500.98) in België leerde kennen en traditioneel huwde in België (CGVS, p. 3) kan de erkenning van uw partner en zijn individuele problemen geen aanleiding geven voor een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.
Tevens moet opgemerkt worden dat u deze problemen en de vrees van uw partner niet aanhaalde.
Wat betreft uw individuele problemen en vrees, dient opgemerkt dat deze dezelfde zijn als dewelke aangehaald door uw moeder A.N..
In het kader van haar asioldossier werd een eerste maal besloten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.
Ten tijde van haar tweede asielaanvraag werd besloten tot een weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar verklaringen ongeloofwaardig bleken.
Ten tijde van haar derde asielaanvraag werd besloten tot een weigering tot inoverwegingname van haar asielaanvraag.
Aangezien u geen nieuwe elementen aanhaalt die de appreciatie van de vrees van uw moeder (en u) kan wijzigen, kan in uw hoofde evenmin een gegronde vrees worden weerhouden.
Ook de documenten die u voorlegde, namelijk de fax van de geboorteakte van uw zoon M.A., de fax van een uittreksel uit het geboorteregister voor uw zoon, de fax gericht aan het gemeentebestuur van Perulwez betreffende een inzameling voor uw zoon en de kopies van uw intern Russisch paspoort zijn evenmin van die aard dat ze de appreciatie van uw vrees en de vrees van uw moeder kunnen wijzigen.
Deze documenten bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.
Een kopie van de gemotiveerde weigeringbeslissing voor uw moeder door het Commissariaat-generaal is meegestuurd.
Bijkomend kan opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd door volgende vaststellingen.

Om uw actuele vrees in te schatten en op de hoogte te blijven van de evolutie van uw persoonlijke problemen, verwacht het Commissariaat-generaal eveneens dat u vanuit België tracht maximaal informatie in te winnen over de verdere evolutie.

U wist niets te vertellen over de evolutie van uw problemen. U weet niet of er nog naar u of uw familieleden gezocht wordt sinds 2010 (het jaar waarin uw oom problemen kreeg).

U stelde dat niemand u iets zou vertellen over de verdere evolutie van uw problemen, dat u geen vragen stelt aan uw moeder hierover, dat uw moeder geen details geeft over de gesprekken met de broer van uw vader en indien u zou kunnen terugkeren naar Dagestan uw moeder dat zeker zou vertellen (CGVS, p. 10-11).

Dit zijn geen afdoende argumenten.

Er kan van u verwacht worden dat u enige poging onderneemt om op de hoogte te blijven van uw (jullie) persoonlijke problemen (via uw oom of uw moeder).

U stelde dat uw moeder te weten kwam dat uw oom werd lastiggevallen toen ze terugkeerde naar Dagestan in januari 2010.

Wanneer u werd gevraagd wat hem werd aangedaan, stelde u dat uw moeder hierover niet met u zou gesproken hebben aan de telefoon (CGVS, p. 8). Zij opgemerkt dat u zich over de omstandigheden rond de problemen van uw oom had kunnen informeren bij uw moeder na haar terugkomst in België. Bijgevolg kan uw argument over het zich niet kunnen informeren aan de telefoon niet overtuigen.

Dit gebrek aan kennis en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen aangaande de cruciale elementen van uw vervolgingsrelaas ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat, ondanks uw jonge leeftijd, kan verwacht worden dat u, zeker nadat jullie in België zijn en nadat u beslist een eigen asielaanvraag in te dienen, een inspanning doet om de omstandigheden en de evolutie van jullie problemen te weten te komen.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de algemene omstandigheden rond de vervolgingsproblemen van uw vader niet kende.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor uw zus P.N. (O.V. 50.986.19) een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam (beslissing CGVS van 02.08.2004). In beroep, op 30.08.2005, werd haar het statuut van vluchteling toegekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar erkenning is echter gebaseerd op de vervolgingsproblemen van haar partner A.G. (O.V. 50.986.19).

In het kader van de eerste asielaanvraag van uw zus A.N. (O.V. 66.484.03) -waarbij ook zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten en motieven als u- werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (beslissing CGVS van 27.10.2011). Deze beslissing werd bevestigd in beroep.

Ten tijde van haar tweede asielaanvraag werd besloten tot een weigering tot inoverwegingname van haar asielaanvraag.

Er kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidsituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten werden hoger reeds besproken.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat op het gehoor voor het Commissariaat-generaal u expliciet werd gevraagd naar uw origineel intern Russisch paspoort dat bij u thuis in België ligt.

Om uw origineel intern paspoort alsnog voor te leggen op het Commissariaat-generaal verkreeg u een termijn van vijf werkdagen (CGVS, p.4, 5). Tot op heden heb ik uw origineel intern paspoort niet mogen ontvangen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 oktober 2012 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat zij (zie p. 3) “een copie van haar intern russisch paspoort” (sic) heeft neergelegd.

Zij voegt tevens (zie p. 3) “twee nieuwe elementen ter staving van haar asielaanvraag” toe, zijnde “oproepingen”, die volgens haar haar problemen bevestigen.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij jong was (zie p. 3) “op het ogenblik van de belangrijkste feiten (januari 2009)” en dat het moeilijk is voor haar “om precieze informatie te verschaffen”.

Gelet op haar feitenrelaas en de situatie in Dagestan, is verzoekster van mening dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming; zij stelt dat zij het gevaar loopt slachtoffer te worden van slechte behandelingen, foltering, moord of ontvoering en dat zij vreest voor haar veiligheid en haar fysieke integriteit en die van haar zoon.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoekster dezelfde problemen aanhaalt als haar moeder A.N..

Gezien de verklaringen van deze laatste ongeloofwaardig werden bevonden, hecht de commissaris-generaal evenmin geloof aan verzoeksters asielaanvraag, vermits zij geen nieuwe elementen aanhaalt die de appreciatie van de vrees van haar moeder kunnen wijzigen.

Bovendien was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster de actualiteit van haar vrees niet aannemelijk maakt, gezien zij niets wist te vertellen over de evolutie van haar problemen en evenmin een poging ondernam om op de hoogte te blijven van haar problemen, terwijl nochtans van verzoekster verwacht mocht worden dat zij een inspanning deed om de omstandigheden en de evolutie van de problemen van haar en haar familie te weten te komen.

De commissaris-generaal haalt vervolgens de beslissingen inzake verzoeksters zussen P.N. en A.N. aan.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat, gelet op de informatie waarover hij beschikt, de loutere Tsjetsjeense origine in Dagestan niet volstaat voor de toekenning van de status van vluchteling.

Verder besluit de commissaris-generaal, na analyse van de beschikbare informatie, dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal op dat aan verzoekster werd gevraagd haar origineel intern Russisch paspoort waarvan verzoekster verklaarde dat het bij haar thuis in België lag, neer te leggen, maar naliet dit te doen.

In haar verzoekschrift negeert verzoekster deze vraag stellende dat zij "een copie van haar intern russisch paspoort" (sic) heeft neergelegd; zij voert aan dat zij jong was "op het ogenblik van de belangrijkste feiten (januari 2009)" en dat het moeilijk is voor haar "om precieze informatie te verschaffen".

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door

verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Dat verzoekster jong was op het ogenblik van de feiten doet geen afbreuk aan het feit dat van haar kan worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas, waarvan zij geen kennis droeg.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

Dat verzoekster "een copie van haar intern russisch paspoort" (sic) heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal, doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, gezien aan verzoekster werd gevraagd haar origineel intern Russisch paspoort neer te leggen -waarvan verzoekster verklaarde dat het bij haar thuis in België lag-, maar dit tot op heden niet werd voorgelegd.

Een fotokopie van een paspoort heeft geen enkele bewijswaarde.

Verzoekster voegt twee stukken bij haar verzoekschrift; volgens haar betreft het "twee nieuwe elementen ter staving van haar asielaanvraag" die haar problemen bevestigen, zijnde "oproepingen".

De Raad stelt vast dat bedoelde stukken fotokopieën zijn, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal.

De Raad hecht aan fotokopieën geen bewijswaarde gezien dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarenboven zijn deze stukken niet gesteld in de taal van de procedure en niet vertaald; de Raad neemt ze in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ook niet in overweging.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift voor het overige louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst erop dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor op 10 september 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te

zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.
Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE